

LUOTISADE

Deel 2

Gruwelen des verraads

Natascha van Limpt

Hoofdstuk 1

Ijskoud water drong Eleanors neus en oren binnen. Haar longen brandden. Ze moest het wateroppervlak vinden. Maar hoe? Haar voeten voelden geen ondergrond, haar rechterarm evenmin. Met haar linkerarm trok ze iets stevig tegen zich aan. *Maerwynn!* De haren van haar zusje zweefden spookachtig om haar hoofd. *Leeft ze nog?*

Eleanor trappelde met haar voeten, zwaaide met haar vrije arm. Eens had ze leren zwemmen, maar het voelde alsof er zelfs water in haar hoofd klotste en al haar kennis verdreef.

Plotseling was de druk om haar gezicht weg. Een ijskoude wind sneed langs haar wangen. Ze nam een diepe teug adem en sperde haar ogen open. Met haar laatste restje kracht tilde ze Maerwynn iets hoger. Ze hoestte en haalde kokhalzend adem. Voordat Eleanor haar toestand kon inschatten trok de stroming haar weer kopje onder.

De paniek keerde direct terug en schakelde haar gedachten uit. Ze trappelde als een bezetene.

Een stevige hand omvatte haar bovenarm en trok haar naar boven. Opnieuw hapte ze naar adem, en nog eens. Ditmaal kon ze zich bevrijden van de verraderlijke stroming die de waterval veroorzaakte.

‘Je bent bijna bij de kant, Eleanor. Laat je zusje maar aan mij over.’

Het duurde lang voordat de woorden landden. Iemand maakte Maerwynn uit haar armen los. Eleanor voelde zich zwak. Hoewel haar voeten de grindbodem hadden gevonden, verloor ze steeds opnieuw haar evenwicht.

Eindelijk bereikte ze de kant en zakte ze in het gras neer. Ze zoog met diepe teugen de zuurstof naar binnen. Een verschrikkelijke vermoeidheid volgde. Ze vocht ertegen. Ze kon nu niet in slaap vallen, niet voordat ze wist hoe de anderen eraan toe waren. Maar ze voelde zich slap, zo zwak.

Er was zo’n vreselijke kou dat de eerste gedachte die door haar heen

schoot er een van paniek was. *Ik ben toch niet onder sneeuw bedolven? Nee, dat kan niet, we zijn ver bij het hooggebergte vandaan.*

Eleanor probeerde haar ogen te openen, maar het voelde alsof haar oogleden dichtgevroren waren. Ze wilde haar handen naar haar gezicht brengen, maar haar vingers volgden haar bevelen niet op.

Wat is er gebeurd? Ze herinnerde zich het water, haar brandende longen. Ben ik onderkoeld geraakt? Ben ik stervende?

Warme druppels vielen op haar schouder. *Regent het?*

‘Waag het – waag het niet, Eleanor.’ Een hand streelde haar haren, liet een spoor van warmte op haar hoofdhuid achter. ‘Ik kan jou niet verliezen.’ Snikken onderbraken de wanhopige woorden.

De zinnen raakten haar en ontdooiden haar bevroren oogleden. Ze opende haar ogen.

‘Eleanor!’ Aidans stem schoot omhoog. ‘Oh, je bent er nog.’ Zijn vingertoppen liefkoosden haar wang en hij boog zich naar voren om haar lippen te kussen.

Verbijsterd liet Eleanor hem zijn gang gaan. Zodra hij zijn gezicht weer terugtrok, staarde ze in de betraande ogen van haar beste vriend. Dat was hij in elk geval geweest voordat ze op reis gingen, op zoek naar haar broer. Sinds hij haar de liefde had verklaard en ze zich schuldig voelde omdat ze er niet in geslaagd was zijn broertje van een monster te redden, liep het wat stroever tussen hen. Moeizaam ging ze zitten.

Aidan bleef haar aankijken, alsof hij verwachtte dat ze iets zou zeggen of doen.

‘Maerwynn... Is... is ze in orde?’

‘Ja.’ Zijn vingers gleden door haar haren. ‘Iedereen is in orde.’ Zijn stem klonk vlak, alsof hij niet over haar woorden had nagedacht en hij haar gerust wilde stellen.

Zijn aanrakingen gaven haar een beklemmend gevoel. Er was iets in zijn blik dat haar benauwde.

Zwijgend keek ze om zich heen. Het kiezelstrand was smal en sommige van haar metgezellen stonden tot hun enkels in het water. Het bos achter hen was zo dicht dat er een onheilspellende dreiging vanuit ging, alsof ze helemaal niet uit de Verdoemenis waren ontsnapt. Even schoten haar ogen naar de razende waterval links van

haar, die de stemmen van de anderen wegspoelde. Ijzige vingers slo-ten zich om haar hart en knepen het fijn toen ze de hoogte zag waar-van ze naar beneden waren gevallen. 'Heb jij me uit het water ge-haald?' fluisterde ze met een schorre stem.

'Nee,' antwoordde Aidan. 'Mattias.' Zijn stem klonk teleurgesteld. 'Ik had het willen doen, maar...'

Eleanor hoorde hem verder praten, maar zijn woorden drongen niet meer tot haar door. Ze draaide haar hoofd opzij, net op tijd om het opgeluchte gezicht van haar zusje te zien voordat ze haar om-helsde. Eleanor hield Maerwynn stevig vast. Het meisje klapper-tandde en toen ze even later haar gezicht terugtrok, blonken er tranen op haar wangen.

'Het is voorbij,' fluisterde Eleanor. Ze veegde de tranen weg. *Wat heeft die tranen veroorzaakt? Mijn bewusteloosheid? Of is er nog iets ge-beurd? Is er toch iemand omgekomen?*

Een gezicht doemde onmiddellijk in haar gedachten op. Eén be-zaaid met sproeten en met indringende, groene ogen. *Brian*. De ge-hele reis was hij nauwelijks van haar zijde geweken. Waarom nu dan wel?

Het duurde niet lang voordat ze zijn koperrode haren ontwaarde, al vielen ze minder op nu ze nat waren. Hij zat op de grond en drukte een bebloede doek tegen zijn hoofd. Hij staarde naar het gras tussen zijn voeten en de verslagenheid die hij uitstraalde, verwarde haar. Ze kende hem als een doorzetter, iemand die zelfs niet opgaf als zijn zicht hem ontnomen was. Eleanor wilde naar hem toe gaan, hem vra-gen wat er aan de hand was, maar haar ledematen voelden krachte-loos.

Uiteindelijk nam ze ook de anderen in zich op. Billy, Hugelina, Mayan, Tomas, Knoept, Miles, Aenea, Mattias... iedereen oogde on-gedeerd. Een opgeluchte zucht verliet haar lippen.

'Help me opstaan.'

Aidan schoot haar direct te hulp. Er lag een vreemde blik in zijn ogen. Ze wist niet wat hij allemaal tegen haar gezegd had. Had ze iets gemist? Hij ondersteunde haar toen ze naar de anderen toe liepen.

'Goed dat je weer overeind staat.' Mattias toonde haar een vluch-tige glimlach.

Een beetje beteuterd keek Eleanor weg. 'Bedankt dat je me hebt gered. Anders...' Hoofdschuddend deed ze er het zwijgen toe. Matias had ze pas net ontmoet, toen ze het dorp in de Verdoemenis vonden. *Als we elkaar misgelopen waren, was ik dan verdrongen?*

'We moeten hier vandaan,' meldde Aenea. Eleanor zou er niet van moeten opkijken dat ze hen alweer in beweging wilde krijgen. Vanaf het moment dat de vrouw haar van het rotsplateau had gered, had ze hen in een gehaast tempo door de Verdoemenis geleid. Toch borrelde er verontwaardiging in haar op. Ze had voor even het bewustzijn verloren en Brian bloedde hevig. 'Kunnen we niet even bijkomen? Ik ben vast niet de enige die erdoorheen zit.'

'Er moet een vuurtje worden gemaakt. Als we dat hier doen, trekken we te veel aandacht.'

Eleanor volgde met haar ogen de loop van de rivier. Zover ze kon zien werd hij door bos geflankeerd. Ze kon zich niet voorstellen dat het makkelijk was om hen te vinden. Toch had ze de afgelopen dagen geleerd dat Aenea het meestal bij het rechte eind had, al bleef dat vervelend om toe te geven.

De groep boog zich over de spullen die ze vlak voor ze van de waterval af raasden aan zichzelf hadden vastgesnoerd. Eleanor had daar niet aan meegedaan, zij had haar zusje vast willen houden. Ze strompelde naar de kleine stapel tassen en boog voorover om er een op te pakken. Pas toen de schede van haar degen tegen de zijkant van haar knie tikte, realiseerde ze zich dat ze haar pijl-en-boog was verloren.

Met hangende schouders liep ze naar de waterkant, waar ze tevergeefs een glimp van haar wapens probeerde op te vangen. Ze had nooit een andere boog gehad en het was een van de weinige dingen die haar aan haar leven in Kylmea herinnerde.

Aidan kwam naast haar staan. 'Aenea wil nu echt vertrekken.' Hij legde een hand op haar schouder. 'Waar ben je naar op zoek?'

'Mijn pijl-en-boog.' Haar antwoord was kortaf.

Hij gaf een kneepe. 'Dat spijt me voor je.'

Eleanor kon op dit moment weinig stemgeluid verdragen, een steek joeg door haar hoofd bij ieder woord dat hij sprak. Toch zei ze er niets over. Nog niet zo lang geleden had hij zijn broertje verloren.

Eleanor wist dat zij de laatste was om wie hij iets gaf en ze hoopte dat het verstikkende gevoel dat hij nu opriep te wijten was aan haar strijd met het water. Ze moest gewoon even bijkomen.

Terwijl ze terugliepen naar de anderen, wierp Eleanor een schielijke blik op Brian. Hij stond met Mattias en Aenea te praten, de uitdrukking op zijn gezicht was vermoeid.

‘Doe maar wat jullie goeddunkt.’ Zijn stem klonk net zo humeurig als Eleanor zich voelde. ‘Ik vind alles best.’

Aenea haalde haar schouders op, nam haar zwaard ter hand en verdween tussen de bomen.

Langzaam kwam de groep in beweging. Eleanor keek eerst even waar Maerwynn was en zag dat ze samen met de andere twee kinderen bij Miles en Tomas liep. Ze was in goede handen.

‘Hé,’ begon Eleanor aarzelend toen Brian nog maar een paar stappen van haar verwijderd was. Nu pas zag ze hoe bleek zijn gezicht was. Rondom de doek die hij tegen zijn hoofd drukte, kleefde bloed aan zijn huid. ‘Eh, gaat het?’ Een beetje opgelaten trok ze aan haar kleding, die door het vocht wat omhoog was gekropen.

‘Ik heb slechtere, maar ook zeker betere dagen gekend.’ Op het moment dat hij dat zei, struikelde hij over een steen en Eleanor kon hem net op tijd vastgrijpen. Met een gefrustreerde zucht trok hij zijn arm los. ‘De wereld tolt om me heen en ik kan ieder moment overgeven, dus je kunt beter uit mijn buurt blijven.’ Zijn barse stem onderstreepte zijn woorden. Hij wilde echt dat ze hem met rust liet en gezien ze niet zulke beklemmende gevoelens wilde oproepen als Aidan bij haar deed, knikte ze alleen en vertraagde haar pas, zodat ze naast iemand anders kwam te lopen. Het was Hugelina, haar gezicht even onleesbaar als altijd. De jonge vrouw keek haar kort aan en met die enkele oogopslag wekte ze de indruk al Eleanors twijfels te kunnen doorzien.

Hoewel het Eleanor was geweest die Brian had afgewezen, had ze wel gedacht dat er iets was tussen hen. Hij vroeg echter niet hoe zij zich voelde en keek eigenlijk helemaal niet naar haar om. Twijfels knaagden en alles wat ook maar iets met liefde van doen had, paste natuurlijk helemaal in Hugelina’s straatje.

‘Je voelt iets voor hem, hè?’

Het was geen speelse vraag die ze stelde. Het was eerder een koude constatering. Eleanor had verwacht dat Hugelina wel in de zevende hemel zou zijn omdat zij niets voor Aidan voelde. Als de trollen hun dorp niet hadden aangevallen, hadden Hugelina en Aidan zich immers verloofd. Hugelina's haat voor Brian was de afgelopen weken echter niet afgezwakt. Brian verdacht haar er nog steeds van de soldaten te hebben ingelicht toen ze samen met de chirurgijn kruiden voor zijn verwondingen ging halen en ze had hem nooit vergeven dat hij de spot met haar dreef toen zij in de Verdoemenis monsters beweerde te zien die niemand anders zag. Uiteindelijk was gebleken dat ze wel degelijk in de gaten werden gehouden.

Eleanor wist niet wat ze moest antwoorden. Ze had geen zin om met iemand over haar gevoelens te praten en al helemaal niet met Hugelina. Haar hoofd begon steeds pijnlijker te bonzen en ze wilde eigenlijk gewoon in stilte verder lopen.

Ze wreef over haar natte bovenarmen. Het zou niet lang duren voordat de avond viel en het was maar de vraag of ze dan nog zouden opdrogen. Ze stapte om een boom heen. Hugelina hief een arm op om een tak opzij te duwen. Ze dacht terug aan de vrouw met wie ze Kylmea had verlaten en die het bij ieder ritselend geluidje op een schreeuwen had gezet. Nu keek ze op noch om en struinde ze achter de anderen aan zonder veel aandacht aan haar omgeving te besteden. Hugelina was veranderd. Dat gold voor hen allemaal. *Welke veranderingen zien de anderen als ze naar mij kijken? Vast niets om trots op te zijn.*

Doordat de boomkruinen het zonlicht tegenhielden, kregen ze het nog kouder. Ze brachten een symfonie van klapperende tanden ten gehore. Eleanor probeerde haar kiezen op elkaar te klemmen, maar het was een onmogelijke strijd. Met haar verkleumde vingers masseerde ze haar kaakspieren. Gek genoeg waren het de kinderen die er het minst onder leden. Lachend snelden zij tussen de bomen door, terwijl Tomas hen met gespreide armen achternazat. Eleanor wenste dat zij ook de energie had om te rennen, maar iedere keer een nieuwe stap zetten was al zwaar genoeg.

'Ik denk dat het zo wel genoeg is.' Mattias hield stil voor een reus-

achtige omgevallen boom, die in zijn val meerdere bomen had meegenomen. Eleanor klom op de stam. Haar stramme vingers deden zeer toen ze die in het mos begroef om hogerop te komen. Toen ze eenmaal zat, blies ze tegen haar ijsskoude vingers. Het maakte geen verschil. Ze had net zo goed vrieskou kunnen uitademen.

Hugelina, Aidan en Billy gingen hout sprokkelen. Eleanor walgde van haar zwakte, maar ze kon echt geen stap meer verzetten.

Een beetje afgezonderd van de anderen spraken Aenea en Brian met elkaar. Doordat de laatste met zijn rug naar haar toe stond, kon ze alleen het gezicht van Aenea zien en dat zag er ongeduldig uit.

‘Trek je het een beetje?’ Miles hees zich naast haar op de boomstam.

Ze draaide haar hoofd naar hem toe. ‘Ik heb – ik heb het vreselijk koud,’ hakkelde ze.

‘We kunnen beter onze natte kleren uittrekken.’

Eleanor wist dat dat waar was. Toch schrok ze ervoor terug om halfnaakt tussen al die mannen te gaan zitten. ‘Als – als het vuur brandt zal dat wel helpen, t-toch?’

Een meter of twee voor haar lag inmiddels een stapel takken, die Mattias vaardig ontstak.

‘Alle beetjes helpen.’ Miles trok zijn hemd over zijn hoofd. Een gruwelijk litteken dat op zijn schouder begon en zich over zijn hele rug uitstreckte, kwam in beeld.

‘Hoe k-kom je eigenlijk aan dat l-litteken?’

Miles ontweek haar blik en staarde naar zijn voeten die in het niets schommelden. ‘We zijn vandaag uit de Verdoemenis ontsnapt. Ik bezoedel deze bijzondere dag liever niet met herinneringen die me ‘s nachts erger verstikken dan alles wat we de afgelopen weken hebben doorgemaakt.’ Hij toonde haar een bemoedigende glimlach. ‘Ik vertel het je nog weleens.’

Eleanor knikte afwezig. Haar blik dwaalde opnieuw naar Brian af, die nu met zijn schouder tegen de stam leunde. ‘Ik maak me zorgen om hem.’

‘Hij redt zich wel. Hij heeft veel bloed verloren en een flinke hersenschudding opgelopen. Dat gaat wel weer over, al is het nu ellendig voor hem.’

‘Zeker als Aenea aan zijn kop blijft zeuren.’ Ze schrok van de bitterheid in haar stem. Toch was het waar. Dat mens liet hem maar niet met rust en het was duidelijk dat hij nu geen gesprekken wilde voeren. Nog steeds begreep ze niet waarom Brian zo veel voor Aenea betekende en wat ze aan hem dacht te hebben. Kwam het door het medaillon dat hij haar in de Verdoemenis had laten zien? Waarvan hij had gezegd dat het volgens zijn kapitein waardevol was, maar dat hij niet wist waarom? Als het echt alleen om dat sieraad ging, had Aenea het al lang van hem kunnen afpakken.

Eleanor dacht terug aan dat moment dat hij háár zijn geheim had toevertrouwd. Niet lang daarna hadden ze elkaar voor het eerst gekust, al had Eleanor het snel afgekapt. Nog steeds wist ze niet of ze daar spijt van had of niet. Ze had niet over haar gevoelens na willen denken, ze zaten vast in een griezelig woud, het broertje van haar beste vriend was voor haar ogen verscheurd en haar zusje was vermist. Ergens van genieten had misdadig gevoeld.

Inmiddels waren ze de Verdoemenis uit en was ze herenigd met haar vrienden en zusje. Misschien was de tijd inderdaad wel aangebroken om te heroverwegen iets met Brian te beginnen. Ze kon niet ontkennen dat hij iets bij haar losmaakte. Nu ze het zo koud had, kroop ze het liefst in zijn armen. Het gaf haar een wrang gevoel dat hij gezegd had dat ze beter uit zijn buurt kon blijven. *Waar komt die afstandelijkheid vandaan? Wordt die enkel door zijn hoofdpijn veroorzaakt? Of stelt dat wat wij voor elkaar voelen helemaal niet zoveel voor?*

Miles’ stem haalde haar uit haar overpeinzingen. ‘Kijk, het vuur brandt al aardig.’

Hij had gelijk. Vlammen laaiden omhoog. De hitte kringelde nu al om haar voeten. Voorzichtig liet ze zich naar beneden glijden.

Eleanor ging zo dicht mogelijk bij het vuur zitten. Gedachteloos staarde ze naar de vlammen, terwijl de warmte haar lichaam binnendrong en de kou langzaam verdreef.

De maan scheen al op hen neer toen Eleanor zich eindelijk weer een beetje de oude voelde. Haar minst natte kledingstuk had ze dicht bij het vuur over twee in de grond gestoken stokken gehangen en daarna verruild voor het natte spul dat ze aan had gehad.

Om de stilte op te vullen vertelde Mattias over zijn eerste dagen in de Verdoemenis en hoe hij samen met zijn vrienden een stad was gaan bouwen. Hij was een goede verteller, Eleanor kon de gebouwen zo uit de grond zien rijzen terwijl een jonge versie van Mattias erdoorheen liep.

Zijn diepe stem was prettig om naar te luisteren en samen met de warmte die er van het vuur uit ging, zorgde hij ervoor dat haar oogleden al snel dicht zakten. Mattias' verhaal werd levendiger, haar eigen fantasie nam het over en ze dwaalde uren door de Verdoemenis. De beelden werden steeds grimmiger, totdat ze met een bonkend hart wegvluchtte voor soldaten en recht in de klauwen van een vreselijk monster liep.

Toen Eleanor wakker schrok, was Mattias' stem er niet meer. Ze ging overeind zitten en keek rond. De meesten sliepen.

Een zacht gefloten toon deed haar omkijken. Tomas zat op de boomstam en speurde de omgeving af. Schaduwen dansten over zijn gezicht, maar niettemin zag ze hem knipogen. Ze glimlachte flauwtjes en liet zich weer in het gras zakken. Het was fijn dat er iemand op de uitkijk stond. *Soldaten zal hij wel signaleren. Voor monsters hoeven we niet meer bang te zijn, nu we ons buiten de Verdoemenis bevinden.*

De volgende ochtend deelde Mattias pakketjes gedroogd vlees uit. Het smaakte niet al te best doordat het nat was geworden. Omdat het niet lang meer goed zou blijven, waren de porties groter dan normaal. Hopelijk kreeg ze er meer energie van.

'Ik moet je ergens over spreken.'

Aidan was net opgestaan om zijn behoefte te doen en Brian nam zijn plaats bijna onmiddellijk in, alsof hij had gewacht totdat Aidan wegging.

'Waarover?'

Brian keek haar kort aan. Daaruit maakte ze op dat hij er hier, te midden van de anderen, niet over wilde praten.

Er viel een ongemakkelijke stilte. Ze bekeek de wond op zijn hoofd. Het bloed was geronnen, maar erg goed zag het er niet uit. 'Hoe voel je je?'

Brian haalde zijn schouders op. 'M'n kop barst uit elkaar, maar ik

ben in elk geval niet meer zo duizelig.' Hij nam haar gezicht in zich op.

Een kriebel maakte zich los in haar buik en ze probeerde hem uit alle macht te onderdrukken. *Niet nu.*

'Heb jij nog ergens last van?'

Eleanor schudde haar hoofd. Helemaal fit voelde ze zich niet, al kon ze niet benoemen wat haar mankeerde.

Even leek hij iets te willen zeggen, maar uiteindelijk slikte hij de woorden in en wierp hij een blik op de smeulende resten van het vuur. 'Mooi zo. Kom je even mee?'

Het klonk een beetje onbeholpen. Voordat ze de anderen hadden teruggevonden, was het vanzelfsprekend geweest dat ze met elkaar optrokken. Nu had Eleanor het gevoel dat ze in rap tempo uit elkaar groeiden, al was dat waarschijnlijk grotendeels haar eigen schuld. Ze wist nog steeds niet goed wat ze van hem verlangde: afstand of juist intimiteit.

Eleanor volgde hem met een bonkend hart tussen de bomen. *Wat is hij van plan? Wil hij weer over onze kus praten? Me ervan overtuigen dat het geen kwaad kan als we toegeven aan onze gevoelens?*

Zodra Mattias en Aenea in zicht kwamen, begreep ze dat het met iets heel anders van doen had. Haar wangen gloeiden. Ze wist niet wat de drie van haar wilden, maar het had niets met Brians gevoelens voor haar te maken. Ze schaamde zich voor haar gedachtespinsels.

Mattias glimlachte ter begroeting, maar Aenea stak direct van wal. 'Wat zijn je plannen nu je de Verdoemenis uit bent, Eleanor?'

'Eh... 'Ze had het gevoel te krimpen onder Aenea's harde blik. Het klonk alsof de vrouw haar zo snel mogelijk wilde lozen. 'Ik ben nog steeds op zoek naar mijn broer. Hij woont in Dûr Fahling.' Hoopvol kneep ze haar handen samen. 'Weten jullie waar dat ligt?'

Aenea trok haar wenkbrauwen op. 'Niemand weet waar Dûr Fahling ligt. Je vergist je, je broer kan daar niet wonen.'

'Nee,' reageerde Eleanor verward. 'Nee, mijn moeder had het echt over Dûr Fahling. Oset moest me ernaartoe brengen.'

Aenea en Mattias keken elkaar kort aan. Een enerverend gevoel verliet Eleanors buik en zond prikkelingen door haar lijf die tot in haar tenen voelbaar waren. 'Wat – wat is er?'

'Je broer woont niet in Dûr Fahling.'

Aenea sprak met zo'n zelfzekerheid dat Eleanor haar bijna op slag geloofde.

'Hoe weet je dat zo zeker?'

De vrouw sloeg haar ogen ten hemel, alsof het absurd was dat ze dat antwoord zelf niet kon bedenken.

'Er wonen geen mensen in Dûr Fahling, Eleanor.' Aenea's koude ogen boorden zich in de hare. 'En die zijn er ook niet welkom.'